

Sygn. akt I ACa 851/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Wiklak
Sędziowie:	SSA Anna Cesarz SSO del. Barbara Bojakowska (spr.)
Protokolant:	stażysta Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. C. (1)**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w G.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt I C 1442/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w G. na rzecz M. C. (1) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym przez radcę prawnego J. W..

Sygn. akt I ACa 851/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie sygn. akt I C 1442/11 z powództwa M. C. (1) przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w G. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2011 roku do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałej części; nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego; nie obciążył powoda

nieuiszczonymi kosztami sądowymi oraz przyznał radcy prawnemu J. W. kwotę 4.428 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, którą nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.

Orzeczenie to zostało oparte na ustaleniach, które Sąd Apelacyjny podzielił

i przyjął za własne. Powód M. C. (2) przebywał w Zakładzie Karnym

w G. od 5 stycznia 2011 r. do 6 grudnia 2011 r. Jest on osobą niepalącą, co było zaznaczone na tzw. „celówce”, czyli dowodzie tożsamości skazanego. Powód odbywał karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym typu półotwartego, okresowo był kwaterowany

w celach o statusie dopuszczającym używanie w nich wyrobów tytoniowych pomiędzy godziną 22.00 a 6.00. Będąc zakwaterowanym w Oddziale Penitencjarnym nr 3 (w oddziałach X i XI) powód przebywał w zamkniętej celi mieszkalnej wyłącznie w godzinach od 22.00 do 6.00.

Zgodnie z porządkiem wewnętrznym obowiązującym w Zakładzie Karnym

w G. w czasie gdy cele mieszkalne pozostają otwarte palenie wyrobów tytoniowych może się odbywać wyłącznie w wyznaczonych pomieszczeniach (palarniach). Osadzeni mogą używać wyrobów tytoniowych w wyznaczonych celach mieszkalnych wyłącznie w czasie, gdy są one zamknięte (w godzinach 22.00 do 6.00).

W czasie pobytu w Zakładzie Karnym powód kwaterowany był w następujących celach mieszkalnych Oddziału Penitencjarnego nr 3, w których dopuszczalne jest palenie wyrobów tytoniowych, w godzinach od 22.00 do 6.00: oddział XI cela nr 5 od dnia 5 stycznia 2011 r. do dnia 13 stycznia 2011 r., oddział XI cela nr 24 od dnia 13 stycznia 2011 r. do dnia 20 marca 2011 r., oddział XI cela nr 21 od dnia 20 marca 2011 r. do dnia 13 kwietnia 2011 r., oddział X cela nr 5, od dnia 13 września 2011 r. do dnia 11 października 2011 r., oddział X cela nr 21 od dnia 11 października 2011 r. do dnia 14 października 2011 r.

W oddziale X w początkowym okresie pobytu była tylko jedna, sześciuosobowa cela dla niepalących, na początku października powstała druga cela nr 20 - czteroosobowa.

W okresie od 13 kwietnia 2011 r. do 13 września 2011 r. powód kwaterowany był

w Oddziale Penitencjarnym nr 1, w którym cele pozostają otwarte przez całą dobę i nie ma podziału na cele dla palących i niepalących, a palenie wyrobów tytoniowych jest dopuszczalne wyłącznie w wyznaczonych miejscach (palarniach).

Powód pytał wychowawczynię oddziału czy jest możliwość przeniesienia go do celi dla niepalących, która odpowiadała, że nie ma miejsca. Od dnia 14 października 2011 r.

w Oddziale X utworzono drugą celę dla niepalących (nr 20) i powód został umieszczony w tej celi. Przebywał w niej do 2 grudnia 2011 r.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka A. S. w zakresie twierdzenia, że powód przed 14 października 2011 r. nie zgłaszał zastrzeżeń związanych

z osadzeniem go w celi dla palących i nie żądał przeniesienia do celi dla niepalących, gdyż zeznania świadka są sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami powoda.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, iż świadek jako wychowawca Oddziału, na którym przebywał powód, był zainteresowany w złożeniu zeznań korzystnych dla strony pozwanej, ponieważ mogła ponieść konsekwencje służbowe w związku z umieszczeniem powoda w celi dla palących.

W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie administracji Zakładu Karnego w G. nie było prawidłowe, ponieważ powód zgłaszał ustnie prośby o przeniesienie go do celi dla niepalących a kierownictwo Zakładu Karnego nie podjęło w odpowiednim czasie, czynności zmierzających do przeniesienia go do odpowiedniej celi. Nastąpiło to dopiero 14 października 2011 r., po ponad 9 miesiącach pobytu powoda w Zakładzie Karnym. Pozwany nie wykazał, że umieszczenie powoda w celach dla palących nastąpiło na jego prośbę, czy też za jego zgodą. Oświadczenia powoda,

znajdujące się na k.58 akt sprawy, według jego twierdzeń, nie zostały sporządzone podczas pobytu w Zakładzie Karnym w G., a w innym Zakładzie Karnym - we W., czemu pozwany nie zaprzeczył, a pracownicy pozwanego Zakładu Karnego przyznali, że nie wiedzą kiedy były spisane przedmiotowe oświadczenia.

Sąd Okręgowy, w oparciu o dokonane ustalenia, doszedł do przekonania, że działanie pozwanego doprowadziło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci prawa niepalących do życia w środowisku wolnym od dymu tytoniowego, skonkretyzowanego w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r., nr 10 poz. 55 ze zm.), któremu to działaniu można przypisać cechę bezprawności.

Sąd a quo zwrócił uwagę, że w okresie osadzenia powoda w pozwanym Zakładzie Karnym obowiązywało (do dnia 15 maja 2011 r.) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1996 r. w sprawie określenia zasad dopuszczalności używania wyrobów tytoniowych w obiektach zamkniętych podlegających Ministrowi Sprawiedliwości (Dz. U. nr 140 poz. 658 ze zm.), wydane na podstawie art. 5 ust. 3 w/w ustawy, a zgodnie z którym w zakładach karnych typu zamkniętego dopuszcza się możliwość używania wyrobów tytoniowych w celach mieszkalnych przez osoby pozbawione wolności, zwane dalej „osadzonymi” (§ 2 ust. 1). Rozporządzenie to w § 2 ust. 2 nakazywało umieszczanie osadzonych palących wyroby tytoniowe w odrębnych celach mieszkalnych. Zgodnie natomiast z § 3 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia w zakładach karnych typu półotwartego i otwartego używanie wyrobów tytoniowych jest dopuszczalne tylko poza celami mieszkalnymi, natomiast w zakładach karnych typu półotwartego, w przypadku zamknięcia cel mieszkalnych w porze nocnej, stosuje się zasady używania wyrobów tytoniowych określone dla zakładów karnych typu zamkniętego. Od 30 czerwca 2011 r. obowiązuje rozporządzenie ministra Sprawiedliwości z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków używania wyrobów tytoniowych na terenie obiektów podlegających Ministrowi Sprawiedliwości (Dz. U. nr 135 poz. 795), które przewiduje analogiczne rozwiązania dotyczące używania wyrobów tytoniowych w zakładach karnych, jak poprzednie (§ 6 i 7 rozporządzenia).

Sąd Okręgowy, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, doszedł do wniosku, iż zadośćuczynienie w kwocie 2.000 zł będzie adekwatne do stopnia naruszenia dóbr osobistych powoda, które wiązało się z warunkami odbywania kary, a ustalając jego wysokość Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, iż powód w czasie pobytu w Zakładzie Karnym w G. przebywał w celach dla palących przez około 4 miesiące - w okresie od 5 stycznia do 13 kwietnia 2011 r. oraz od 13 września do 14 października 2011 r.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło 7 listopada 2011 r.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 k.p.c. i art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych odstąpił od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego i kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, uzasadniając to trudną sytuacją materialną powoda.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, orzeczono na podstawie rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Powyższe orzeczenie apelacją zaskarżył pełnomocnik pozwanego w części zasądzającej od Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G. na rzecz powoda kwoty 2.000 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i 24 k.c. poprzez błędną wykładnię i ustalenie, że powód przebywał w celach przeznaczonych dla osób palących tytoń, w sytuacji gdy powód jest osobą niepalącą, co w ocenie Sądu było znane funkcjonariuszom pozwanego zakładu oraz, że zasądzona kwota 2.000 zł jest adekwatna

do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda wskutek przebywania w celach przeznaczonych dla osób palących tytoń, w sytuacji gdy powód jest osobą niepalącą.

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez:

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. pominięciem zeznań świadka strony powodowej A. S.,
- dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, nie zaś w granicach swobodnej oceny dowodów oraz wyprowadzenie wniosków końcowych sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym polegających na przyjęciu, że pomimo, że powód był osobą niepalącą, co w ocenie Sądu było znane funkcjonariuszom pozwanej zakładu, to był osadzony w celach z osobami palącymi, co spowodowało naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do przebywania w przestrzeni wolnej od dymu tytoniowego.
- niewłaściwe zastosowanie art. 99 k.p.c. w kwestii nie zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów procesu poprzez nieistnienia przesłanek umożliwiających zwolnienie powoda od obowiązku ich poniesienia.

W oparciu o powyższe pełnomocnik pozwanej wniosł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części, przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania za pierwszą instancję, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o:
- uchylene wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniosł o jej oddalenie oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w G. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów apelacyjnych, w pierwszej kolejności należy dokonać oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa procesowego. Dopiero bowiem na gruncie niewadliwych ustaleń faktycznych możliwa będzie ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podniesiony przez skarżącego zarzut braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny, przez pominięcie zeznań świadka A. S., nie znajduje w niniejszej sprawie uzasadnienia. Sąd Okręgowy w swym uzasadnieniu wskazał powody, dla których odmówił wiarygodności tym zeznaniom, trafnie uznając, że świadek była zainteresowana w złożeniu zeznań korzystnych dla strony pozwanej, ponieważ mogła ponieść konsekwencje służbowe w związku z umieszczeniem powoda w celi dla palących. Na taką ocenę jej zeznań niewątpliwie miało wpływ usiłowanie posłużenia się oświadczeniem powoda dotyczącym zgody na przebywanie w celi dla palących, które było złożone w trakcie pobytu w zakładzie karnym we W.. Powód wyjaśnił w jakich okolicznościach doszło do napisania przedmiotowego oświadczenia (aby otrzymać pracę musiał przez kilka dni przebywać w celi dla palących), a strona pozwana tej okoliczności nie zaprzeczyła . Poza tym kiedy porówna się datę wniesienia pozwu (5 października 2011

r.) z datą przeniesienia powoda do celi dla niepalących (14 października 2011 r.) zeznania świadka o braku żądania ze strony powoda przebywania w celi dla niepalących tym bardziej nie zasługują na wiarę.

Pozwany upatruje sprzeczności ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy w szczególności w tym, iż ów Sąd dokonał oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, nie zaś w granicach swobodnej oceny dowodów oraz wyprowadził wnioski końcowe sprzeczne z zebrany materiał dowodowy polegających na przyjęciu, że pomimo, że powód był osobą niepalącą, to był osadzony w celach z osobami palącymi, co spowodowało naruszenie dobra osobistego, w postaci prawa do przebywania w przestrzeni wolnej od dymu tytoniowego.

Otóż zarzut ten jest całkowicie niezrozumiały, bowiem to pozwanego obciąża obowiązek udowodnienia, iż sposób odbywania kary pozbawienia wolności odpowiadał obowiązującym przepisom oraz, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda (por. wyrok SN sygn. V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13 oraz uchwała SN z 18 października 2011r. III CZP 25/11). Powoda obciąża w takiej sprawie tylko dowód odbywania kary pozbawienia wolności w określonych warunkach. Nie sposób także zgodzić się z poglądem apelującego zawartym w uzasadnieniu apelacji, że brak oficjalnych, pisemnych skarg ze strony powoda na warunki odbywania kary, należy traktować jako dorozumianą zgodę na przebywanie w celi dla palących.

Z prawidłowych ustaleń Sądu wynika, że funkcjonariusze Zakładu Karnego wiedzieli, że powód jest osobą niepalącą, wielokrotnie zgłaszał wychowawcy próby o umieszczenie go w celi dla niepalących, co skutkowało, że przebywanie w celi dla palących, spowodowało naruszenie jego dobra osobistego w postaci prawa niepalących do życia w środowisku wolnym od dymu tytoniowego.

Ponadto apelujący nie wykazał uchybienia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, co byłoby niezbędne dla trafności powołanego zarzutu (wyrok SN z 16.12.2005r, III CK 314/05, LEX 172176). Natomiast nie podlega dyskusji, że jedynie polemika z wynikami postępowania dowodowego i ich oceną dokonaną przez sądy orzekające na podstawie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., w granicach swobodnej oceny dowodów, nie stanowi skutecznej podstawy apelacyjnej (wyrok SN z 15.11.2002r, V CKN 1357/00, LEX 75296).

Podsumowując należy stwierdzić, że wbrew zarzutom apelanta, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń okoliczności, w jakich faktycznie powód odbywał karę pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny nie uznał także trafności zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i 24 k.c. poprzez błędną wykładnię tych przepisów oraz uznanie, że kwota 2.000 zł jest adekwatna do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda.

Zarzuty te, w ocenie Sądu Apelacyjnego są całkowicie chybione, ponieważ Sąd pierwszej instancji, uwzględniając częściowo powództwo dokonał prawidłowej wykładni podstawy prawnej zadośćuczynienia. Ustalił istnienie przesłanek dla jego dochodzenia, wobec wykazania przez powoda naruszenia dobra osobistego po myśli art. 23 i 24 k.c. Dokonując subsumcji przedmiotowego stanu faktycznego pod właściwą normę prawną Sąd Apelacyjny w pełni podziela wnioski Sądu pierwszej instancji, uznając, że zostały spełnione przez powoda przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G..

Osadzenie powoda w celi dla osób palących tytoń, podczas gdy jest on osobą niepalącą, było niezgodne z prawem w świetle w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych

(Dz. U. z 1996 r., nr 10 poz. 55 ze zm.). Należy także podnieść, że oceny przesłanki bezprawności Sąd Okręgowy dokonał również pod kątem wymagań nałożonych na Państwo przez art. 40 i 41 ust 4 i 47 Konstytucji RP oraz art. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm.). Przepisy

te zawierają zakaz poniżającego i niehumanitarnego traktowania, a także nakazują traktowanie w sposób humanitarny osób pozbawionych wolności. W efekcie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił i słusznej ocenie prawnej poddał wszelkie panujące w Zakładzie Karnym szeroko rozumiane warunki bytowe, w tym brak możliwości zapewnienia powodowi odbywania kary w strefie wolnej od dymu tytoniowego (patrz. sprawa S. przeciwko Polsce skarga nr (...)).

Nie można przy tym podzielić zarzutu apelującego, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest nieadekwatna do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, pamiętać należy, że ma ono mieć charakter kompensacyjny,

a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana aby stanowiła „ekwiwalent wycierpianego bólu”(por. F. Zoll, Zobowiązania w zarysie według polskiego Kodeksu zobowiązań, podręcznik poddany rewizji i wykończony przy współudziale S. Kosińskiego i J. Skąpskiego, wyd. II, Warszawa 1948, s. 122). Orzecznictwo wskazuje, że przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę potrzeby utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie można podważać jego kompensacyjnej funkcji (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom, prawidłowo ustalił wysokość zadośćuczynienia określając je na 2.000 złotych, wskazując na szereg okoliczności, które o tym zadecydowały. W ocenie Sądu Apelacyjnego kwota ta nie jest wygórowana oraz adekwatna do stopnia naruszenia dobra osobistego powoda (konieczność przebywania w zadymionym pomieszczeniu, narażenia na utratę zdrowia), z uwzględnieniem okresu czasu, kiedy powód przebywał w celi dla palących oraz faktu, że palenie w celach odbywało się tylko w godzinach nocnych. Chybiony jest przy tym pogląd skarżącego, że wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że zasądzenie zadośćuczynienia powinno mieć charakter wyjątkowy, nie precyzując przy tym okoliczności, dla których w przedmiotowej sprawie należało odstąpić od zasądzenia zadośćuczynienia (patrz wyrok SN z 16 grudnia 2011 r, V CSK 21/11).

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwego zastosowania art. 99 k.p.c. przez Sąd pierwszej instancji, należy przede wszystkim zauważyć, że Sąd Okręgowy nie kwestionuje zasady wynikającej z tego przepisu, że Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną należy się, co do zasady zwrot kosztów zastępstwa prawnego. Sąd Okręgowy nieobciążając powoda tymi kosztami, zastosował art. 102 k.p.c., prawidłowo uznając, że możliwości finansowe powoda nie osiągającego żadnego dochodu, uzasadniają zastosowanie tego przepisu, który ma charakter wyjątkowy. Ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. W związku z tym może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012, sygn. akt III CZ 10/12 opubl: Biuletyn SN rok 2012, Nr 4). Apelujący poza przywołaniem tezy zawartej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2003 r. sygn. akt II PK 585/02 nie wskazał okoliczności, z których miałyby wynikać rażąco niesprawiedliwa ocena sądu pierwszej instancji, istnienia szczególnego wypadku uzasadniającego zastosowanie art. 102 k.p.c.. W przedmiotowej sprawie roszczenie powoda co do zasady zostało uwzględnione. Sam fakt znacznej dysproporcji pomiędzy żadaną wysokością zadośćuczynienia a zasądzoną kwotą nie może zostać uznany jako „nadużycie prawa do sądu”. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że stosunkowe rozdzielenie kosztów, stosownie do wygranej, spowodowałoby sytuację, że w istocie powód pomimo wygranej, nie otrzymałby żadnej kwoty, a jeszcze musiałby stronie pozwanej dopłacić około 1550 złotych.

Z tych wszystkich względów apelacja pozwanego jako bezzasadna, na podstawie art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym udzielonej powodowi z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust.

1 pkt 2, § 2, § 10 ust. 1 pkt 25 i §15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) obciążając nimi Skarb Państwa – Zakład Karny w G..